

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce **F. O.**, proti žalovanému **Ministerstvu financí** se sídlem Praha 1, Letenská 15, o žalobě proti nečinnosti správního orgánu, ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7 Ca 260/2003, o podání žalobce označeném jako „stížnost pro podjatost usnesení Nao 23/2004 – 55 senátu NSS Součkové ze dne 15. 9. 2004, doručené 13. 10. 2004“,

t a k t o :

Podání žalobce ze dne 13. 10. 2004 označené jako „stížnost pro podjatost usnesení Nao 23/2004 – 55 senátu NSS Součkové ze dne 15. 9. 2004, doručené 13. 10. 2004“
s e o d m í t á .

O d ů v o d n ě n í :

V řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7 Ca 260/2003 se žalobce podanou žalobou domáhá ochrany proti nečinnosti správního orgánu. V průběhu řízení předložil Městský soud v Praze uvedený spis podle ustanovení § 8 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), k rozhodnutí o námitce podjatosti předsedy senátu uvedeného soudu JUDr. Jaroslava Hubáčka, kterou vznesl žalobce podáním ze dne 8. 3. 2004. Nejvyšší správní soud v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové rozhodl usnesením ze dne 31. 5. 2004, č. j. Nao 8/2004 – 42, tak, že předseda senátu Městského soudu v Praze JUDr. Jaroslav Hubáček není vyloučen z projednávání a rozhodnutí této právní věci. Žalobce poté v podání doručeném Městskému soudu v Praze dne 9. 7. 2004 uplatnil námitku podjatosti proti soudkyni Nejvyššího správního soudu JUDr. Ludmile Valentové, kterou formuloval tak, že jmenovaná soudkyně (autorka shora označeného usnesení, jímž bylo rozhodnuto o námitce podjatosti soudce Městského soudu v Praze JUDr. Jaroslava Hubáčka) byla při rozhodování podjata, neboť sama chránila podjatost soudce Hubáčka, který zase chrání provinění žalovaného Ministerstva financí. Důvod spočívá podle názoru žalobce ve zkorumpovanosti veškeré státní moci.

Věc byla dne 29. 7. 2003 předložena k rozhodnutí o námitce podjatosti Nejvyššímu správnímu soudu, který po sdělení JUDr. Ludmily Valentové, že nemá žádný vztah k účastníkům řízení, k právní věci, ani k JUDr. Jaroslavu Hubáčkovi, jehož zná pouze z úřední – rozhodovací činnosti, žalobcův návrh usnesením ze dne 15. 9. 2004, č. j. Nao 23/2004 – 55, odmítl. V odůvodnění svého usnesení zdůraznil, že rozhodnutí o

tom, zda je soudce vyloučen, musí – má-li mít smysl – předcházet rozhodnutí o věci samé, a jestliže bylo rozhodnuto, že soudce je vyloučen, musí předseda soudu určit místo něho jiného soudce nebo věc přikázat jinému senátu. Podmínkou, za níž může soud rozhodnout o tom, zda je soudce vyloučen z projednávání a rozhodování určité věci podle § 8 odst. 5 s. ř. s. proto je, aby o věci samé nebylo ještě rozhodnuto. Rozhodnout o námitce podjatosti dodatečně, tedy až po projednání a rozhodnutí věci, vyslovit, že soudce, jenž se projednání a rozhodnutí věci účastnil, je vyloučen, resp. byl vyloučen, zákon však samostatně zpětně neumožňuje. Ve správním soudnictví je možné po vydání rozhodnutí (zde tedy po vydání rozhodnutí senátu za předsednictví JUDr. Ludmily Valentové o námitce podjatosti JUDr. Jaroslava Hubáčka) namítat, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce toliko u těch rozhodnutí, u nichž soudní řád správní připouští mimořádný opravný prostředek, jímž je kasační stížnost; v takových věcech by bylo možné skutečnost, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce, uplatnit jako důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Proti rozhodnutí o námitce podjatosti však kasační stížnost přípustná není. Na základě těchto skutečností Nejvyšší správní soud usnesením č. j. Nao 23/2004 – 55, žalobcův návrh na vyloučení soudkyně JUDr. Ludmily Valentové odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť dospěl k závěru, že existence rozhodnutí o námitce podjatosti soudce JUDr. Jaroslava Hubáčka je neodstranitelnou překážkou tomu, aby Nejvyšší správní soud mohl rozhodnout o návrhu na vyloučení soudkyně JUDr. Ludmily Valentové z projednání a rozhodnutí o námitce podjatosti soudce JUDr. Jaroslava Hubáčka.

Podáním ze dne 13. 10. 2004 žalobce podává „stížnost pro podjatost výše uvedeného usnesení zdejšího soudu ze dne 15. 9. 2004, č. j. Nao 23/2004 – 55“. Uvádí, že toto usnesení odporuje ústavnímu pořádku, neboť důvod pochybností o nepodjatosti JUDr. Jaroslava Hubáčka neodstranilo, stejně jako je neodstranilo předcházející rozhodnutí a „sekundární důvod zkorumpovanosti celé soudní moci je takto naplňován“. Rozhodnutí nevycházelo ze spolehlivého a úplně zjištěného skutkového stavu věci, jak stanoví § 79 zákona č. 6/2002 Sb. a čl. 90 Ústavy. Připomíná, že rozhodnutí musí být věcnou ochranou práva ve smyslu čl. 4 Ústavy, nikoliv pouze ochranou procedurálních ustanovení, musí být pečlivě a srozumitelně odůvodněno jak stanoví § 80 odst. 3 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb. Účastníci musí být také podrobně poučeni o procesních právech a povinnostech podle § 5 o. s. ř., aby tak byla zaručena rovnost jejich postavení v řízení. Musí být též poučeni o právu na zastoupení dle čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a soud nemůže nicotně a bezdůvodně toto právo odepírat tak, jak to učinil předpojatě soudce JUDr. Hubáček, že žaloba „není důvodná“, aniž by o předmětu žaloby vydal věcné rozhodnutí. Žalobce dále poukazuje též na další pochybení soudce Hubáčka v projednávané věci a vyslovuje přesvědčení, že vznesená námitka podjatosti tohoto soudce byla důvodná.

Věc byla dne 27. 10. 2004 předložena Městským soudem v Praze k rozhodnutí o námitce podjatosti proti senátu Nejvyššího správního soudu, který ve věci naposledy rozhodoval.

Soudci uvedeného senátu shodně písemně sdělili, že nemají žádný vztah k účastníkům řízení, ani jejich zástupcům, ani žádný vztah či zájem na konkrétním výsledku projednávané věci. JUDr. Marie Součková i JUDr. Jaroslav Vlašín shodně navíc vyjádřili přesvědčení, že námitka podjatosti nebyla vznesena kvalifikovaným způsobem,

neboť nesměruje proti jednotlivým členům senátu, když obsah žalobcova podání nasvědčuje spíše tomu, že jde o obecný projev nesouhlasu s rozhodnutím soudu.

Čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu, jemuž byla věc předložena k rozhodnutí, uvážil o ní takto:

Především musel nejdříve posoudit, zda žalobcovo podání bylo námitkou podjatosti ve smyslu ustanovení § 8 odst. 5 s. ř. s. Podle uvedeného ustanovení může účastník nebo osoba zúčastněná na řízení namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočníka, nebo znalce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl. Zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Námitka musí být zdůvodněna a musí v ní být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována.

Žalobce v daném případě označil sice své podání jako „stížnost pro podjatost usnesení Nao 23/2004 – 55 senátu NSS Součkové ze dne 15. 9. 2004“, nicméně svým obsahem jde o obecný projev jeho nesouhlasu s rozhodnutím soudu, zejména nesouhlasu i s předchozím rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, pokud jím nebyla shledána důvodnou námitka podjatosti uplatněná stěžovatelem vůči předsedovi senátu Městského soudu v Praze JUDr. Jaroslavu Hubáčkovi. Ve svém podání žalobce nenamítá podjatost jednotlivých členů senátu Nejvyššího správního soudu, t. j. JUDr. Marie Součkové, JUDr. Jaroslava Vlašína či JUDr. Milana Kamlacha, a neuvádí rovněž jakékoliv rozhodné skutečnosti, které by mohly svědčit o jejich podjatosti. Čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu proto usoudil, že nejde o námitku podjatosti ve smyslu § 8 odst. 5 uvedených členů třetího senátu Nejvyššího správního soudu, ale pouze o nesouhlas s rozhodnutím v této věci, pokud byl odmítnut návrh na vyloučení soudkyně Nejvyššího správního soudu JUDr. Ludmily Valentové z důvodů v usnesení ze dne 15. 9. 2004, č. j. Nao 23/2004 – 55, podrobně uvedených (jak již bylo konstatováno výše).

Protože projednávaná věc patří do oblasti správního soudnictví (je v ní přezkoumáváno rozhodnutí správního orgánu), musí Nejvyšší správní soud postupovat v řízení podle zákona č. 150/2002 Sb., tedy soudního řádu správního. Ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 uvedeného zákona jednají a rozhodují ve správním soudnictví krajské soudy a Nejvyšší správní soud. Nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení věcně příslušný (v prvním stupni) krajský soud. Podle ustanovení § 12 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud jako vrcholný soudní orgán ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví zajišťuje jednotu a zákonnost rozhodování tím, že rozhoduje o kasačních stížnostech v případech stanovených tímto zákonem, a dále rozhoduje v dalších případech stanovených tímto nebo zvláštním zákonem (např. též i o námitce podjatosti ve smyslu ustanovení § 8 odst. 5 s. ř. s., pokud je skutečně vznesena). Nutno zdůraznit, že kasační stížnost je podle § 102 s. ř. s. opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Proti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu již další opravný prostředek přípustný není.

V daném případě bylo podáním žalobce napadeno usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2004, č. j. Nao 23/2004 – 55, přičemž nutno zopakovat, že proti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nejsou opravné prostředky přípustné,

jak o tom ostatně byl žalobce v napadeném usnesení poučen. Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže je podle tohoto zákona nepřipustný. V daném případě jde o takový nepřipustný návrh, neboť se jím žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí soudu, proti němuž nejsou opravné prostředky přípustné. Proto Nejvyšší správní soud o žalobcově podání rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. 1. 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu